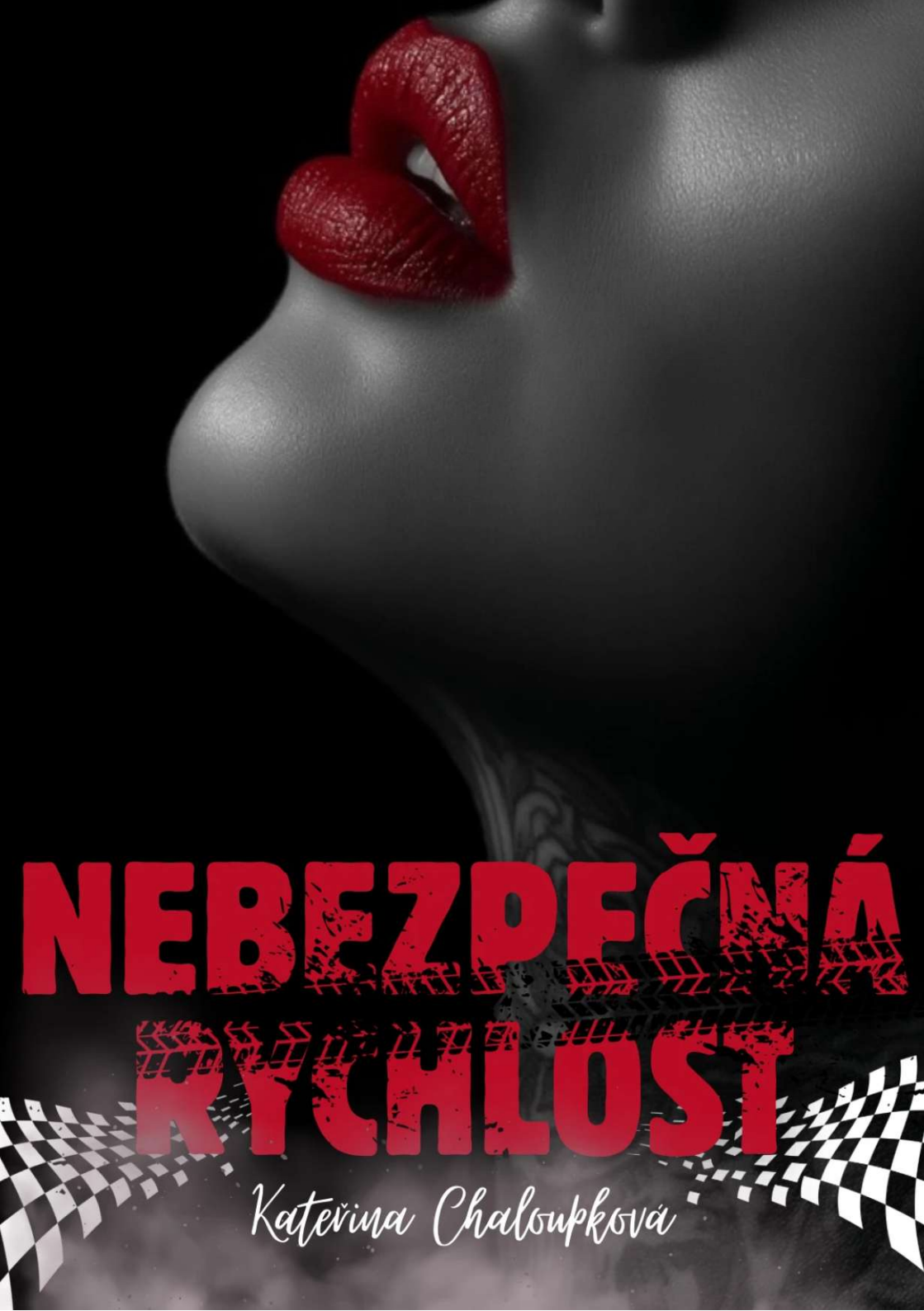
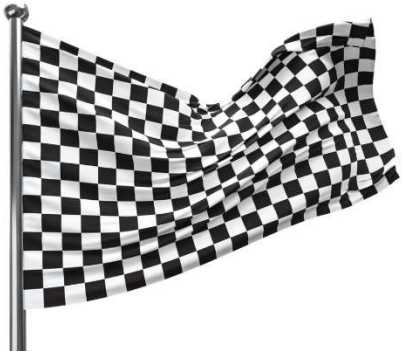

NEBEZPEČNÁ
RYCHLOST
Kateřina Chaloupková

NEBEZPEČNÁ RYCHLOST

KATEŘINA CHALOUPKOVÁ

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 106. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Korektura, redakce a sazba: Martina Gomolová
Monika Kurucová
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-53064-57-6 epub
978-80-53064-58-3 PDF

Anotace

Utíkám před svým bývalým a nemám jinou možnost, než se po deseti letech vrátit za svým bratrem. Do světa NASCAR. Mezi vůni benzínu, rychlá auta a sexy muže, kteří jezdí na hraně a někdy až za ní.

Návrat domů měl být únikem, místo toho se mění v adrenalinovou jízdu plnou vášně, nebezpečí a zakázaných pokušení.

Jakmile překročíme hranici, už není cesty zpět. Jedna lež, jedna chyba a náš život už nebude stejný.

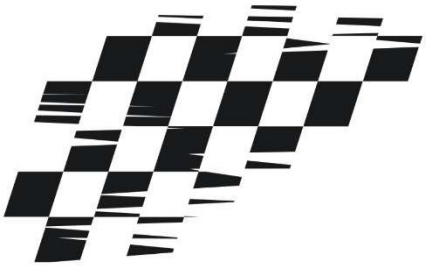

Playlist

HERE TO STAY – SMASH INTO PIECES
STAY WITH ME – MADILYN BAILEY
UNDER – ALEX HEPBURN
CHEVROLET – HARD TARGET, THE LACS
HOW BAD DO YOU WANT IT – SEVYN STREETER
HEAD UP – THE SCORE
LOVE IS THE CURE – SLEEPING WOLF
EVEN THE SCORE – NATIVE 51
WISH YOU THE BEST – MAX MARTIS, PROJECT GEMINI, DEEP MAGE
DRIVE YOU INSINE – DANIEL DI ANGELO
FAST CAR – JONAS BLUE, DAKOTA
DYNAMITE – ANY GIVEN SIN
FIRE! – ALAN WALKER, YUQI, JVKE, I-DLE
BAD GUY – FALLING IN REVERSE, SARAYA
SPEED RACER – MASKED WOLF

NASCAR™

1.

Sage

Když jsem Dereka potkala poprvé, pracovala jsem jako PR specialistka pro jednu nudnou neziskovou organizaci. Mojí náplní práce byly nadace, stovky e-mailů, nekonečné prezentace a přípravy na benefiční akce.

A právě Derek byl jedním z klíčových sponzorů. „Lawtonova nadace pro budoucnost dětí“. Znělo to jako něco, za co by měl mít na radnici oltář nebo sochu. Milion sem, milion tam. Kamery, fotoaparáty, děti se usmívají, on předává balíky s hračkami. Prostě jen falešná hra pro média. To by poznal i slepý.

A pak si mě všiml.

Zpočátku to všechno bylo jako pohádka. Komplimenty, milé úsměvy, romantické zprávy, květiny a dárky až do kanceláře. Večeře ve střešních restauracích, kde byl výhled tak krásný, že jsem na chvíli zapomněla, kdo vlastně jsem. Říkal, že jsem výjimečná. Jiná. Prý jsem mu „dýchla do života něco, co mu roky chybělo“. Možná jsem tomu chtěla věřit. Byl pan *Někdo*. Měl moc, spoustu peněz a mohl mít cokoliv a kteroukoliv.

Náš vztah byl sladký a bezchybný. Jen občas drobnosti. Vtip, který zabolel. Ošklivý rýpanec nebo narážka.

„Snažíš se být chytrá? To je roztomilé.“ Lidé se smáli. Já teatrálně taky, protože to byl Derek Lawton. On mohl říct cokoliv

komukoliv. Celý New York ho žral, protože rozdával miliony jako letáky u metra.

Ale věci se během roku změnily. Jako když se voda pomalu ohřívá a člověk nepozná, že už vře.

Chodil domů pozdě, opilý. Pokaždé zakopnul o práh a spustil vodopád nadávek, jako by si na něčem potřeboval vybít vztek. Najednou už přestal být vtipný. Začal mi všechno vyčítat a hledal důvod, aby se se mnou mohl pohádat.

Jednou mi řekl, že „by bylo fajn, kdybych radši držela hubu". Potom se omlouval a posílal květiny. Řekl, že ho všechno tlačí. Obchodní partneři. Média. Prý jsem byla jeho jediná jistota.

Jednou mě chytil za zápěstí. Pěkně bolestivě. Mnohem víc však bolel ten pohled, který u toho měl. Jako by to ani nebyl on. Myslela jsem si, že má jen špatný den. Možná se mu něco nepovedlo, ale pak přišel další večer a jeho agrese se stupňovala. Ne, že by mě vyloženě zbil, ale dokázal mi udělat pár modřin na rukou. Jeho stisk byl tvrdší a tvrdší.

Ale opravdu se to zlomilo ten večer, když jsem se šla s kamarádkou a kolegyní Margo bavit do klubu. Byly jsme v malém baru v centru, tančily jsme, smály se. Dala jsem si pár skleniček. Byla to první noc po dlouhé době, kdy jsem se cítila lehká a nemusela na nic myslet. Najednou ze mě všechny starosti vyprchaly.

Margo u mě měla přespat. Přišly jsme ve tři ráno, ale Derek byl ještě vzhůru. Čekal na mě jen v pyžamových šortkách, ale oči měl ledové jako mrtvola. Seděl v kuchyni téměř potmě. Místnost osvětlovalo jen světlo z digestoře.

„Kde jsi byla?" zeptal se. Jeho hlas byl plný vzteku.

„Venku s Margo,“ řekla jsem a snažila se udržet klidný tón. „Psala jsem ti.“

Podíval se na mě, pak na ni, zvedl se a přešel místnost.

„S tou zasranou čubkou? Kurvila ses?“ začal řvát, ale než jsem stihla zareagovat, zatmělo se mi před očima. Ta rána byla tak nečekaná. Svět se mi v ten okamžik rozpadl na malé kousky. Plesknutí mě až ohlušilo a já se probrala na podlaze. Margo klečela nade mnou a křičela na Dereka: „To snad nemyslíš vážně!“ Pohladila mě po vlasech. „Sage, pojď se mnou! Jdeme pryč. Hned!“

„Ty vypadni, ale ona tu zůstane,“ zasyčel Derek.

„Ne! Zavolám policii. Normálně jsi ji napadl. Má natržený ret! Jsi násilník!“ zvedla se a povykovala na něho. A pak to přišlo. Jedním rychlým pohybem ji rozzuřeně čapnul za rozpuštěné tmavé vlasy a trhnul směrem ke kuchyňské lince. Praštil jí vší silou hlavou o hranu. Ten zvuk byl tak odporný, že na něj už nikdy nezapomenu.

Margo spadla na zem. Oči měla doširoka otevřené a okolo jejího těla se během okamžiku vytvořila krvavá louže. Nemohla jsem ani dýchat. Klečela jsem vedle ní a třásla jí ramenem.

„Margo! Margo?!“

Bylo mi jasné, že je konec. Derek stál za mnou a dýchal jako rozzuřený býk.

„To… to nebylo…,“ začal. „To byla nehoda.“

Podívala jsem se na něj. V očích neměl strach. Přemýšlel, co udělá. Jak to vysvětlí. Jak mě umlčí.

A v ten okamžik mi došlo, že jestli zůstanu, skončím jako ona. Možná ne dnes, protože vypadal ochromeně a snažil sám sebe přesvědčit, že Margo upadla omylem.

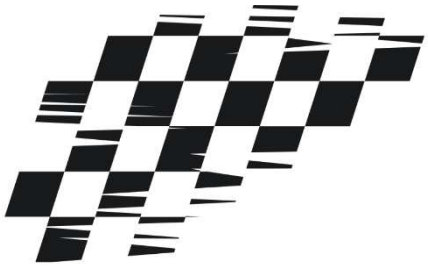
Odstoupil pár kroků a dál přemítal, co provede. Já na nic nečekala. Popadla jsem kabelku a vyběhla z bytu. Ještě za mnou volal, ale byla jsem až příliš vyděšená. Utíkala jsem ulicemi New Yorku a snažila si sehnat taxík. Celé tělo se mi třáslo šokem. Přes slzy jsem ani neviděla na cestu. Jakmile se přede mnou objevilo žluté auto s transparentem TAXI, ulevilo se mi. Ohlédla jsem se kolem sebe, dosedla na zadní sedačky a pokusila se zklidnit.

„Jste v pořádku?“ zeptal se řidič a trochu ustaraně si mě prohlédl. Jistě ho znepokojilo mé zranění.

„Ano,“ špitla jsem.

„Dobře. A kam to bude?“ podíval se na mě skrz zpětné zrcátko.

„Na letiště.“

2.

Sage

Sedím v odletové hale a pořád se ohlížím. Skrývám se v rohu za jakousi početnou rodinou. Poklepávám si nervózně nohou a neustále si přehrávám ten hrůzný obraz. Ztěžka dýchám a připadám si, jako bych měla na hrudi nějaký obrovský pytel s kamením.

Pomyšlení, že jsem přišla o nejlepší kamarádku, a ještě ke všemu o partnera, kterému jsem věřila, mě ubíjí. Nahlásila bych to nejradši na policii, ale bojím se ho. Derek je tak vlivný, že by vše zmanipuloval. Má moc a peníze, já ne. Zbyl mi leda tak bratr, ale ten tuhle záležitost nevyřeší.

Jakmile se posadím do letadla, oddechnu si. Jsem sice otupělá, ale vnímám motory letadla, hlášení kapitána a konverzační šum cestujících.

Pokaždé, když zavřu oči, vidím Margo. Ty její oči. Bože! A pak ten děsivý Derekův výraz.

Vím, že to není konec a ten parchant mě dřív či později najde, ale v tuhle chvíli nemám jinou možnost než odcestovat do Charlotte. Poslední záchytný bod na mapě, jenž mi dává naději. Nemám s sebou pas, abych zmizela do zahraničí. Na ID kartu se dostanu leda tak v rámci USA.

S Jordanem nejsme zrovna příkladní sourozenci. On měl vždycky plné ruce práce pod kapotou a já se ztratila ve víru newyorských ulic, marketingových prezentací a divokého městského života. Neviděla jsem ho od mého nástupu na vysokou.

Deset let. A přesto vím, že až ho zase uvidím, připomenu si, jak vypadal náš táta. Býval špičkový mechanik, muž s rukama od oleje a duší, která rozuměla motorům lépe než lidem. Jordan jeho talent zdědil. Proto, když jsme si naposledy volali, zmínil se, že se stal hlavním mechanikem závodního týmu Milton Elite Racing. Vždycky jsem na něj byla hrdá. I otec by byl. Jen jsem v tu chvíli měla až příliš svých vlastních starostí.

Přesto se mi do tohohle zapadákova nikdy nechtělo vracet.

Jordan o mém příletu nic netuší. A možná je to tak lepší. Nechci mu hned vysvětlovat, co se stalo.

První, čeho si určitě všimne, bude můj natržený ret, který se bohužel nezahojí tak rychle jako mé zlomené srdce. A tu rudou tvář nezakryje ani tlustá vrstva make-upu. Mám s sebou jen kabelku s doklady. Žádné oblečení ani kosmetiku, krom těch pár praktických hloupostí, které má v tašce většina žen.

Jsem unavená a uplakaná kvůli ztrátě kamarádky. Mám kruhy pod očima, a ještě pořád jsem vyděšená. Paranoidně se ohlížím okolo sebe a cítím Dereka za každým rohem. Nemůžu se o tom zmínit ani bratrovi, hned by vše začal řešit a dostal by se kvůli mně do potíží. A to já nechci.

Vystoupím z taxíku před moderním areálem s garážemi a nadechnu se chladného vlhkého vzduchu. Třesou se mi kolena a stále dokola si přemítám, co Jordanovi povím.

Vykročím směrem k hale a srdce mám až v krku. Vím, že přicházím nevhod, protože tým připravuje auta na závody. Už za měsíc totiž začne sezóna.

Ztěžka polknu, když vcházím vysokými vraty do luxusní, vybavené dílny. Do nosu mi vnikne vůně benzínu a gum. Podél stěn stojí použité pneumatiky, sudy od oleje a paliva. Poznávám i pár součástek z motorů, které se válí na plachtách na podlaze. Zaslechnu drnčivý zvuk pneumatického utahováku na kola.

„Hej, kotě, sem není povolený vstup!“ zaslechnu čísi mužský hlas. Otočím se na hubeného blonďáka s montérkami staženými do půlky pasu.

„Hledám Jordana. Je tu?“

„Jo tak. Je venku u tratě,“ kývne bradou k otevřeným vratům na druhé straně.

Cítím na sobě všechny ty pohledy mechaniků a je mi jasné, co si myslí. Krom toho, že mi civí na zadek a přiblble se culí. Každý můj krok duní garáží. Podpatky jsou skvělý způsob, jak upoutat jejich pozornost.

Vyjdu ven a nejprve si mě všimne jakýsi vysoký chlápek v černé košili. Na zápěstí mu září masivní hodinky a v ruce drží zápisník s propiskou. Ale neprohlížím si ho tak detailně.

Rozhlížím se po skupince mechaniků a dalších odborníků, kteří se věnují černobílému Chevroletu Camaro ZL1 se zlatým číslem osm na dveřích. Slyším, jak na sebe něco pokřikují o kolísání otáček na volnoběh, ale nechci je přerušovat. Mám času dost. Čekám, až se Jordan přestane vrtat pod kapotou a všimne si mě.

Znovu se podívám na toho muže v černém, který na mě strnule zírá. Prohlíží si mě pečlivě od vysokých podpatků, upnutých džínů, crop topu až po krátkou koženou bundu. Ztěžka polknu,

když na sebe stále tak pokukujeme. Jeho temné oči se do mých zabodávají jako jehly. Mám z něho divný pocit v žaludku. Jako by se chvěl.

„Sage?!“ zaslechnu známý hlas a s úsměvem se otočím.

„Jordi!“ obejmu ho.

„Co tu děláš? Netušil jsem, že přiletíš. Máme plno práce před sezónou,“ zarazí se Jordan, když se ode mě trochu odtáhne.

„Já vím… Já…,“ začnu, ale hlas mi selhává dřív, než stihnu vymyslet jakoukoliv výmluvu.

Jeho pohled se zastaví u mého rozseklého rtu. Rysy mu okamžitě ztvrdnou. Dva prsty mu vyletí k mé tváři, jako by mě chtěl pohladit a zároveň se ujistit, že to, co vidí, není jen stín.

„Kdo ti to udělal?“ ptá se tiše, ale jeho oči hoří potlačovaným hněvem.

Cítím, jak se mi pod kůží rozlévá stud.

„To už je jedno,“ úsečně se ještě podívám po neznámém tmavovlasém muži a zároveň si před starším bratrem připadám, jako malé dítě po výprasku.

„Ne, to, kurva, není jedno,“ procedí Jordan skrz zuby. „Sage… to ti udělal ten Derek?“

Vzhlédnu k němu, ale myšlenkami jsem pořád napůl u toho druhého. Neumím si to vysvětlit. Jen mě nečinně pozoruje. Neprovádí nic, čím by mě rozčiloval, a přesto se k němu mé oči stále vrací.

„Je to složitější,“ zamumlám. „Ale jo… Utekla jsem z New Yorku. Nemám prachy, nemám práci. Ani kde spát.“

Vzduch mezi námi ztěžkne. Jordan si povzdechne, položí mi pevně ruce na ramena a prohlíží si mě se směsicí starosti a bolesti.

„To zvládneme. Se vším ti pomůžu. Jedla jsi aspoň něco?“

Zavrtím hlavou.

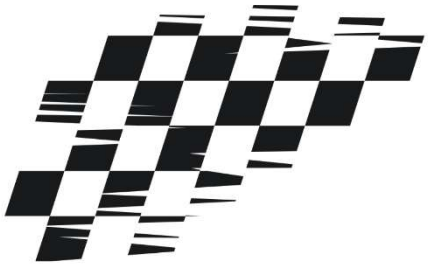
„Nemám ani náhradní oblečení,“ přiznávám tiše a trochu zahanbeně.

„Proč jsi mi nezavolala?“ pečlivě si mě znovu prohlédne, aby se ujistil, že jsem jinak v pořádku. „Počkej tady. Jen něco vyřídím a pak se ti budu věnovat.“

Přikývnu. Pravda je taková, že jsem telefon cestou zahodila. Nahlas to ale neřeknu.

„Já počkám,“ ujistím ho. „Nedělej si starosti.“

Ale vím, že ty starosti teprve začínají.

3.

Davis

Je sobotní odpoledne a já ho jako téměř každý den trávím s klukama v dílně. Vzduch je prosycený olejem, potem a neustálým vrčením nářadí.

Moje chvíle přijde teprve těsně před závody. Do té doby řeším hlavně papíry, sponzory, média, dohady v týmu a miliony drobností, které nikdo nevidí, ale bez nich by se žádná kola neroztočila. Jsem manažer týmu. A na trať už mě to netáhne.

Kdysi se o to otec snažil. Nutil mě se posadit za volant, protože jsem přece zdědil jeho jméno. Jenže čím víc tlačil, tím víc jsem brzdil. Naschvál jsem kazil časy. Chtěl jsem ho přimět pochopit, že každý máme své místo. Já ho našel mimo trať, ale stále uprostřed dění.

Alex, můj mladší brácha, to má jinak. Ten se s volantem v ruce snad narodil. Je rychlý, dravý, přesný, a přitom pořád kluk, co miluje adrenalin víc než popíjení v barech.

A náš druhý jezdec, Blaine Medow. Stejně talentovaný, možná klidnější, ale s instinktem šelmy. Věřím jim oběma.

Vloni jsme skončili třetí. Skvělé umístění, ale vím, že letos to může být ještě lepší.

Zatím je všechno na svém místě.

Stojím u zkušební tratě a čekáme na Blainea. Pozoruju, dělám si poznámky a Jordanovi se snažím vyhýbat. My dva spolu máme problém už od střední. Nesnášíme se. Jenže naši otcové

spolupracovali a nám nic jiného nezbývalo, i když to pálilo jako sůl v otevřené ráně. V týmu ho potřebuju a on zase mě.

Na začátek ledna je poměrně teplo. Svítí slunce a teploměry ukazují asi třináct stupňů.

Moji pozornost si získá příchod jakési mladé dívky se světle hnědými vlasy. Je mi povědomá. Ještě jsem ji tu ale neviděl. Snažím si vzpomenout, odkud ji znám. Je obyčejná, přírodní. Má sice celkem pěkné oči, parádní kozy, ale jinak nic, co by podléhalo mému vkusu. Nezajímají mě takovéhle typy. Upřednostňuju modelky. Vysoké kočičky s dokonalým tělem a IQ typu „co je to vlastně NASCAR?“. Je mi to u prdele. Opíchat a pustit.

Jakmile se k ní přiřítí Jordan, zatrne mi. *Do prdele! To je jeho sestra! Sage! Ta Sage!* Neslyším, co si říkají, ale Jordanův naštvaný výraz, když zaměří pohled na její poraněný ret, je matoucí.

Najednou nemyslím na nic jiného… *Jak dlouho tu chce zůstat?* Alex se o tom nesmí dozvědět.

Byl do ní celou střední zamilovaný. No nedala mu. Ani si ho nevšimla. Brouzdala mezi hokejisty. Kdysi se líbila všem. Jo, i já měl slabší chvilky, kdy mě lákal její plnější zadek a pevné trojky, ale ani by mě nenapadlo to na ni zkoušet. Jordan by mě zabil a bratra by to ranilo. Měl jsem na hraní spoustu jiných.

Když se na ni podívám, mám obavy kvůli Alexovi. Ještě rok po tom, co odešla na vysokou kamsi do New Yorku o ní básnil. A teď je zpátky. Jsem si téměř jistý, že mu opět zamotá hlavu.

Má stále plnější tvary, proto se za ní kluci z týmu nenápadně otáčí. Její pohled je podmanivý stejně jako před deseti lety.

Čokoládové oči s nádechem do zelena mě téměř hypnotizují. Tedy alespoň si myslím, že takovou barvu měly.

Pravděpodobně neví, kam si mě má zařadit. S povzdechem popojdu až k ní a zastrčím si ležérně ruce do kapes u černých společenských kalhot.

„Nepoznal bych tě," promluvím na ni jako první a ona se usměje. „Až když na tebe Jordan promluvil."

„Omlouvám se, ale já…," začne, ale já vím, kam směřuje.

„Nepamatuješ si na mě, co?" ušklíbnu se a ona na mě stále hledí, jako bych měl jméno napsané někde na čele. Já se však poklidně rozhlížím po okolí.

„Ne," přizná tiše.

„Davis."

„Proboha," vyjekne a chytí se za pusu. Její oči se rozzáří. „Promiň."

A mně v tu chvíli dojde, že si mě přece jen pamatuje.

Na druhou stranu se jí ani nedivím. Nikdy jsme si nebyli nijak zvlášť blízcí. Pozdravili jsme se, ale kámoši jsme nebyli. Kdyby se naše rodiny nenavštěvovaly, neznali bychom se. Jordan s Alexem už se přátelili tenkrát.

Já jsem si sedl s Blainem, druhým jezdcem v týmu. Je soustředěný, cílevědomý a sebejistý. Neplýtvá slovy, ale ví, kam míří v životě i na trati.

Alex je přesný opak. Sází všechno na jednu kartu. Jede na hraně. Všechno, nebo nic. Tak to má náš otec rád. Nikdy neuměl pochválit a věčně se mu na nás něco nezdálo.

A já se díky němu naučil své emoce neukazovat. Tvář jako ocel, srdce z ledu a odolný vůči stresu.

Byl jsem k tomu vedený. Vpich za vpichem, slovo za slovem. Tvář bez výrazu sloužila jako brnění, které mě mělo chránit před jeho jízlivými výčitkami.

I takové vlastnosti se dají vštípit výchovou.

Jako bych slyšel svého otce: „Buď chlap! Copak budeš brečet jako malá holka?“ nebo „Myslel jsem si, že jsi tvrďák, ale jsi bačkora!“

Ohlédnu se po Jordanovi a jeho pohled mě trefí rovnou mezi oči. Zamračí se na mě tak, jako by právě přistihl vlka, který se vloudil do ohrady. A mně to přijde tak absurdní, že se musím ušklíbnout. Vážně si myslí, že tady na jeho sestru zkouším sladké řečičky? Nejradši bych protočil oči a poslal mu telepatickou zprávu: *Zklidni hormon, kámo. O tvoji sestřičku fakt zájem nemám.*

„V pohodě. Je to deset let. Lidi se mění,“ pokrčím rameny.

„A jak vám to jde?“ zajímá se. „Jordan občas volá. Říkal, že jste byli třetí. To je parádní umístění.“

„Jo, oba jsou skvělí,“ přikývnu. „Celý tým má můj respekt.“

„Proč už nezávodíš? Pokud si pamatuju, byl jsi stejně dobrý jako Alex.“

„To už je hodně dlouho,“ odseknu trochu ostřeji, než jsem původně chtěl.

Naštěstí se k nám připojí Jordan s Blainem a ukončí tak naši konverzaci.

„To je ta tvoje slavná sestra?“ culí se Blaine a já zakoulím očima, protože přes tmavé brýle je vidět, kam jeho pohled směřuje. A není to do očí.

„Hele, kámo, ruce pryč!“ varuje ho Jordan.

„Díky, bráško, ale umím se o sebe postarat,“ zamračí se na něho Sage.

Jordan k ní znovu přistoupí, zhodnotí její obličej a ztiší hlas: „Jo, to jsem si všiml.“

Sleduju tu výměnu bez zájmu. Tedy… předstírám ho. Nemám v plánu se míchat do věcí, do kterých mi nic není. Jestli se porvala u výprodejů nebo má ráda drsnější sex, to mě nezajímá.

„Jdeme na tu večeři?“ sladce se na něj usměje.

Se mnou se nepočítá a ani bych nešel. Je mi u prdele, že se Jordanovi vrátila sestra.

Vyběhnu schody do své kanceláře nad dílnami a posadím se do křesla. Netrvá to ani půl hodiny a ve dveřích se objeví Alex.

„Tak co jednání se sponzory?“ promluvím na něho, aniž bych odlepil pohled od monitoru.

„Jo, fajn, pokud se umístíme i letos do pátého místa, máme to jisté. Spíš mě ale zarazili mechanici. Povídali si o Jordanově sestře. Prý se vrátila. Nevíš o tom něco?“

Ztuhnu, pevně sevřu čelist a podívám se na něj.

„Jo, byla tady.“

„Co?“

„Alexi, prosím tě, vychladni! Je to deset let. Nechceš mi tvrdit, že z ní uchcáváš i po takové době, že ne?“

„Co ti je do toho?“ procedí skrz zuby.

„Je mi do toho víc, než si myslíš!“ zasyčím. „Máš se, kurva, soustředit na nadcházející sezónu. Ne na nějakou holku, kterou jsi žral jako puberťák!“

„A co když dokážu zvládnout obojí?“ vrátí mi to bez mrknutí oka. „Myslíš, že se nedokážu soustředit na dvě věci najednou?“

Jen leda by to byly dvě kozy.

Zamračím se. Vstanu z křesla a přejdu k němu.

„Ona pro tebe nikdy nebyla jen obyčejná holka, Alexi,“ pronesu důrazně. „Byl jsi jí posedlý. Totálně. A já vím, jak to v tobě vře i teď. Vidím ti to na očích.“

„Tak to kecáš!“

Jízlivě se rozesměju.

„Chceš mi tvrdit, že jsi mi vtrhl do kanceláře, abys mi vyprávěl o schůzce se sponzory a její příjezd tě vůbec nezajímá?“

Kapituluje. S těžkým povzdechem se svalí na dvoumístný gauč naproti mému stolu. Vloží si obličej do dlaní a pak opře předloktí o stehna.

„Je pořád tak hezká?“ zeptá se tiše a podívá se na mě.

Zavrtím hlavou. „Ty jsi idiot,“ odseknu místo odpovědi.

„Přijela sama?“ zkouší to dál.

„Ne,“ odvětím suše. „Má s sebou manžela a dvě děti.“

„Cože?“ trhne sebou a já vyprsknu smíchy.

„Kdybys ses viděl!“ kroutím hlavou, a ještě se pochechtávám.

„To není vtipný,“ zamračí se, ale koutky mu lehce cuknou.

„Hele, brácho,“ zvážním, „mrzí mě, že tvoji náklonnost k ní nikdy nepochopím, ale aspoň se ovládej. Teď neseš odpovědnost

za celý tým, ne jen za svoje koule. Rozptylování si nemůžeš dovolit.“

„Jsem ti vděčný za tvoji starost,“ odvětí chladně, „ale už mi není sedmnáct. Nemusíš mě vychovávat.“

„Ale jo, třeba u ní budeš mít šanci,“ pokrčím rameny a znovu se ušklíbnu. „Sice si pamatuju, že ji brali hokejisti, ale ty už máš jméno, prachy, slávu a sexappeal. Něco z toho by mohlo zabrat.“

„Nemyslím si, že je stejně povrchní jako ty štětky, co se okolo tebe motají,“ odpálí bez mrknutí oka.

„Nech si toho morálního kazatelství,“ odfrknu. „Jako bys nikdy neopíchal holku, co tě měla jen na to, abys vytahoval peněženku. Ta poslední, Claudie… ta ti přijde, že to s tebou myslela vážně, když se snažila, abys ji zbouchnul?“

„Říká někdo, kdo jde na benefiční večírek s jednou a odchází s druhou.“

„Jo, ale nikdy je nepíchám bez gumy. Ty evidentně netušíš, co jsou takovéhle děvky zač.“

Nastalo ticho. Alex se na mě trochu smutně podívá.

„Co mám dělat? Máš v nabalování sukní větší zkušenosti.“

„Děláš si ze mě prdel? Fakt chceš, abych ti radil, jak se dostat do kalhotek Jordanově sestře?“

„On ví, že jsem do ní byl zamilovaný. Nešlo mi jen o její panenství, které pak dala tomu sráči Daltonovi.“

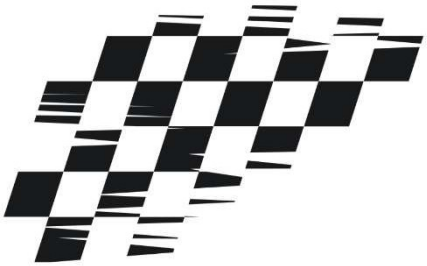
Obrátím oči v sloup a zajedu si v zoufalství do vlasů.

„Bože! Alexi, ty mě zabiješ!“

„Prosím, nechci to podělat. Musím na to jít pomalu. Fakt ji chci. Jestli je volná, tak pro to udělám cokoliv.“

„Netlač na pilu. Sakra, co ti mám radit, když o ní nic nevím.“

4.

Sage

Sedíme v malém bistru. Já, Jordan, Blaine a ještě jeden z mechaniků, Rhett. Je tu útulno a voní to tady po smažených hranolkách a silné kávě.

Blaine vypadá už na první pohled jako svůdník, který dostane každou, po které zatouží. Je vtipný, sebevědomý, pohledný. Oříškové oči, výrazné rty a tón pleti, který naznačuje, že byl některý z jeho předků nejspíš Afroameričan.

Ale mě se to naštěstí netýká, protože by u mě nepochodil. Jordan ho navíc drží zkrátka, a Blaine tak pochopil, že u mě flirt neprojde. Ne že bych byla nezdvořilá, jen už mám v sobě na takové chlapy vybudovanou přirozenou imunitu. A ta se aktivuje automaticky.

Rhett je jiný, trpělivý, pozitivní a energický. Je mu kolem čtyřicítky, nosí snubní prsten a s úsměvem vypráví o své manželce a malé dceři. Vykládá o nich tak přirozeně a s láskou, že mě to až překvapuje a příjemně uklidní. Je vidět, že má v rodině oporu. Auta má v krvi, to poznám podle toho, jak mluví. Všechno je hračka. Všechno spraví a věří si.

Po jídle mě Jordan vezme do obchodu, abych si mohla koupit aspoň základní věci. Oblečení, kosmetiku a pár drobností. Mám u sebe jen omezenou hotovost. Kartu zatím používat nechci.

Pořád mám z Dereka strach. Vím, že pokud bude chtít, najde mě, ale chci mu to aspoň ztížit. I proto jsem si koupila tři letenky do různých koutů Států, jako klamnou stopu.

Sotva se posadím vedle Jordana do auta, ticho nevydrží ani minutu. Spustí výslech. Přesně, jak jsem čekala.

„Nechceš mi říct, co se stalo?“ nadhodí. „Proč jsi tak náhle přijela?“

Povzdechnu si a dívám se z okna na ubíhající cestu.

„Nestačí, že mě uhodil?“ odpovím bez emocí.

Jordan se nenechá odbýt.

„Nemyslím si, že by sis neuměla poradit s kreténem, co tě uhodil.“

Hořce se pousměju. Kéž by to bylo opravdu tak jednoduché. Kéž by to všechno končilo jen u modřin.

„Co si jako představuješ?“ zasměju se nervózně. „Že vytáhnu bič a seřežu ho?“

„Ne. Že se sbalíš a odejdeš od něj,“ řekne bez stopy humoru. „Znám tě. Vím, že je v tom víc než jen jedna facka.“

Na moment je v autě slyšet jen motor a vzdálené houkání sirény.

„Možná je,“ přiznám po chvíli. „Ale teď o tom mluvit nechci. Jsem unavená.“

„Odvezu tě ke mně,“ řekne po chvíli.

„Nebudu u tebe dlouho. Najdu si práci a vlastní bydlení.“

„Takže tu chceš zůstat?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nebezpečná rychlost**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.